

til Wgteffaberne i Almindelighed udtalte den høitærede Minister, at, hvad der erhverves, erhverves egentlig af Manden, Konen erhverver egentlig Ingenting. Jeg maa i den Henseende tage Konen i Forsvar. Jeg tror ikke, at det bliver tilstrækkelig anerkjendt, at Konen i Virkeligheden erhverver ikke Ubetydeligt, og det fordi det ikke træder positiont frem; og dette er maaske netop Grunden til, at det ikke tilstrækkelig paaagtes. Man vil se det træde frem — jeg taler naturligvis kun om det Økonomiske, ikke om den moralske Indflydelse paa Manden og Børnene — i det Dieblit f. Ex., da Konen dør, og han maa betale en Husholderske i hendes Sted. Jeg tror, det er en Grund mere til Støtte for, at Kvinden bør have mere Raadighed over den fælles Formue; men jeg indrømmer tillige, at i den Omstændighed, at det er saa vanskeligt i mange Tilfælde at paavise, hvad den gifte Kvinde erhverver, ligger en Vanskelighed, forsaavidt man, — hvad jeg antager man ikke vil — strax skulde ville gaa over fra det fuldkomne Formuefællesskab til Særeie-Grundsetningen. Men der er Mellemtrin, som man godt kunde gaa ind paa. Der er vistnok altid Noget, der maa være Fællesie, men ogsaa Noget, der kan være Særeie baade for den ene og den anden Wgtefælle. Den ærede Minister brugte, som et Slags oplysende Billede paa Særeie, det Tilfælde, at to Venner bo sammen. Jeg tror, at man kunde komme det nærmere, naar man talte om det ikke ualmindelige Tilfælde, at en Søster fører Hus for sin Broder, og der virkelig kan siges at finde et godt Forhold Sted. Her finder der ganske vist et Fællesskab Sted, men ogsaa et Særeie baade for den ene og for den Anden.

Den ærede Minister omtalte Wgtepagter, og jeg blev ved denne Leilighed bestrøket i min Overbevisning om, at, om end Wgtepagter i mange Tilfælde kunne være nyttige, blive de dog saa lidt brugte, at der ikke kan bygges ret Meget paa dem. Naturligvis vil det være et Fremskridt — det anerkjender jeg — naar det bliver slaaet fast ved Lov, hvad den ærede Minister er villig til at medvirke til, at Wgtepagter ikke længere skulle behøve kongelig Konfirmation, idet der saa vilde blive færre Formaliteter, og Wgtepagterne heller ikke vilde blive saa kostbare. Der er en Tanke, der paatrænger sig, idet man taler om Wgtepagter, nemlig, om det kunde bestemmes, at der altid skulde finde obligatoriske Wgtepagter Sted. Jeg mindes, at et saadant Forslag har været behandlet i den svenske Rigsdag for et Par Aar siden, stillet af Nordenskjöld, men ved at læse Forhandlingerne derom kom jeg dog til den Overbevisning, at det har sine store Betænkeligheder i mange Retninger, og at det meget Udtalende, man strax synes, der er ved Tanken, snart taber sig. Jeg tror derfor, at man ikke i Længden vil føle sig tilfredsstillet ved en saadan Ordning. — Den ærede Minister antydede

der næst, at han kunde være villig til at foreslaa, at naar der er Særeie, skulde Konen anses som myndig. Dgsaa det vilde jeg anse som et Fremskridt. — Mest af alle de Udtalelser, hvori den ærede Minister tilkjendegav sin Mening, ligger jeg dog Bægt derpaa, at det, som Konen erhvervede ved egen selvstændig Virksomhed, skulde hun selv være raadig over. Den ærede Minister berørte endnu et fjerde Punkt — maaske berørte han flere, som jeg ikke husker —; men det var mig ikke aldeles klart, om der derved var sigtet til, hvad man i Sverige har under Navn af „boskilnad“, hvilket maaske rettest kan oversættes ved „Bosliste“; det er maaske indført tidligere, men i alt Fald findes det i den meget bekendte Forordning af 18de September 1862. Derimod — og det gjorde mig uvis om, hvorvidt det var det, den ærede Minister mente — findes det ikke i den sidste svenske Forordning af 11te December 1874. Hvis det er Meningen at indføre et saadant Bosliste, som jeg vil kalde det, tror jeg i alt Fald, man skulde overveie, om det ikke bør indrettes noget anderledes end i Sverige; thi jeg tror, at flere og flere der ere komne til den Erkjendelse, at det ikke er tilstrækkelig betryggende, som det er. Jeg kan blandt Andet henvise til en meget bekendt Hofretsdom af 12te Marts 1874, som ogsaa har været omtalt i danske Blade.

Naar jeg i min Forespørgsel har udtrykt mig saaledes, om den ærede Minister vil „forelægge eller forberede“ et Forslag, da har jeg formuleret det saaledes med Flid; thi dersom jeg havde indskrænket mig til at spørge, om den ærede Minister strax vilde „forelægge“ et Forslag, kunde jeg være temmelig sikker paa at faae Nei til Svar; og jeg vilde meget nødig have noget Nei til Svar paa min Forespørgsel. Jeg kan godt forstaa, at den ærede Minister ikke vil være i Stand til i denne Samling at forelægge et Lovforslag, og heller ikke vil give noget bestemt Løfte om at forelægge et Forslag i den følgende Samling. Derimod kan jeg ikke negte, at jeg havde ventet et noget mere bestemt Svar paa det Spørgsmaal, om den ærede Minister vilde „forberede“ et saadant Forslag. Det var mig ikke klart, hvorvidt den ærede Minister gav noget Løfte i denne Retning; men jeg har i alt Fald faaet det Indtryk, at den ærede Minister er tilbøielig til, saa vidt det er ham muligt, at forberede et saadant Forslag, og for saa vidt det er Tilfældet, kan jeg ikke sige Andet, end at Ministerens Svar har gjort et tilfredsstillende Indtryk paa mig. Det, der er det Vigtigste, er at faae Sagen sat i Bevægelse, og jeg tror, at den allerede i Dag har fundet en saadan Gjenklang, at der er Haab om, at den vil kunne føres videre og løses i en ikke altfor fjern Fremtid; men nogen bestemt Forpligtelse til det ene eller det Andet kan jeg godt forstaa, at den ærede Minister